

Skatteministeriet

3. april 2025
J.nr. 2025 - 2222

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 271 af 13. marts 2025 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Carl Andersen (LA).

Rasmus Stoklund

/ Rikke Kure Wendel

Spørgsmål

Kommunalbestyrelsen kan pålægge ejere af visse erhvervsjendomme at betale dækningsafgift som bidrag til de udgifter, som disse ejendomme medfører for kommunen (ejendomsskatteoven § 12). Det er imidlertid ikke et krav, at kommunalbestyrelsen overfor tilsynsmyndigheden eller andre kan dokumentere, hvilke udgifter der er tale om, og hvad bidraget skal finansiere. Mener ministeren, at det er hensigtsmæssigt, at landets kommuner kan opkræve skatter fra virksomheder begrundet i udgifter, som de ikke behøver at kunne redegøre for?

Svar

Efter reglerne i ejendomsskatteovens § 12 kan kommunalbestyrelsen vælge at pålægge ejere af visse erhvervsjendomme dækningsafgift. Konkret kan dækningsafgiften pålægges ejere af ejendomme, der anvendes til forretning, hotel, fabrik, værksted eller lignende øjemed, som bidrag til de udgifter ejendommen medfører for kommunen.

Det forhold, at dækningsafgiften sker som et bidrag til de udgifter, som ejendommen medfører for kommunen, betyder, at kommunalbestyrelsen skal vurdere, om de pågældende ejendomme må antages at påføre kommunen udgifter i et omfang, som berettiger kommunen til at pålægge ejerne at betale et bidrag til dækning af udgifterne via opkrævning af dækningsafgift. Dette er en konkret vurdering fra ejendom til ejendom.

Siden indførelsen af dækningsafgiften for visse erhvervsjendomme i 1961 er det afgrænset nærmere i praksis på området, hvad der skal til, førend udgifterne er af et sådant omfang, at det berettiger til, at kommunen kan opkræve dækningsafgift. Højesteret fandt fx i U 2022.2846 H, at Københavns Kommune var berettiget til at pålægge dækningsafgift af en ejendom, hvis lokaler blev anvendt til yogahold, bl.a. fordi lokaler til yogahold, der udbydes til offentligheden, måtte antages at påføre kommunen udgifter af den art, som kommunen var berettiget til at kræve bidrag til gennem dækningsafgift.

Selvom dækningsafgiften sker som et bidrag til de udgifter, som ejendommen medfører for kommunen, er dækningsafgiften ikke øremærket til dækning af kommunens udgifter vedrørende de ejendomme, der er pålagt dækningsafgift. I praksis anvendes dækningsafgiften – ligesom fx grundskylden – til kommunens udgifter i almindelighed, og der er ikke et krav i reglerne om, at der skal være en sammenhæng mellem de faktiske udgifter, som en ejendom konkret påfører kommunen, og det beløb, der opkræves i dækningsafgift. Et sådant krav er ikke en del af intentionen bag de gældende regler om grundskyld og dækningsafgift, som jeg mener er hensigtsmæssige.